

i Henshold til Loven af 19de Februar 1861 § 33 afholdes af Kirken selv. Det kan være muligt, at en saadan Bestemmelse eller dog en lignende vil være nødvendig, fordi det i Loven af 19de Februar 1861 brugte Udtryk „det Offentlige“ er noget ubestemt og bringer Ministeriet i Forlegenhed, naar det skal afgjøre, hvorfra da Beføstningen skal tages; men Landstinget kan dog ikke uden omhyggelig Overveielse fravige en Bestemmelse, som nylig ved dets Bestræbelser er indsat i Loven. Dertil kommer, at den høitærede Minister ikke har gjort nogen Forskjel imellem særlige Syn, der afholdes ved Kirker, der ere i privat Eie, og ved Kirker, der eie sig selv. Særlige Syn kunne ifølge Loven af 19de Februar 1861 § 33 ligesaavel afholdes over en privat Kirke som over en Kirke, der eier sig selv, og nu skulde efter Bestemmelsen i § 3 dog alle de Kirker, der i samme Aar havde været underkastede særligt Syn, være solidarisk ansvarlige for Beføstningerne, der skulde repareres paa dem efter deres Indtægter. Dette vilde fremkalde et Forhold imellem de private Kirkeiere og de Kirker, der eie sig selv, som ikke vilde være ønskeligt. Der er endog foreslaaet, at den nye Bestemmelse, der strider imod Bestemmelsen i Loven af 19de Februar 1861, skulde have tilbagevirkende Kraft og gjælde ogsaa med Hensyn til de Syn, der ere afholdte i afvigte Sommer. Jeg maa antage, at der ikke i afvigte Sommer er afholdt Syn over private Kirker; thi saa vilde Ministeriet have lagt Mærke dertil og ikke fordret tilbagevirkende Kraft af denne Lov, og at der saaledes kun er afholdt særligt Syn over Kirker, der eie sig selv. Men alle disse Omstændigheder bør nøie undersøges, før Landstinget kan fravige en nylig tagen Bestemmelse. Det vil vistnok ogsaa med Hensyn hertil være af Vigtighed, at Sagen bliver behandlet i et Udvalg. Ogsaa § 1 vil gjøre dette fornødent, da der er Tale om en saa betydelig Sum som 40,000 Rd. for næste Finantsaar. Ved at antage Loven bebynder man jo Ministeriet til denne Udgift af 40,000 Rd.; men der foreligger ikke nyere Oplysninger om, hvortil de

skulle bruges. Jeg tvivler ikke om, at der er et høist fornødent Brug for dem til Viborg Domkirke, men da Lovudkastet ikke er ledsaget af Motiver, vil det være Saameget mere fornødent, at der gennem Udvalget staffles de Oplysninger, der vilde behøves, naar en saa betydelig Udgift skal billiges.

Ministeren for Kirke- og Underviisningsvæsenet:

Jeg kan ikke Andet end finde det naturligt, at man vil nedsette et Udvalg. Hvad der igrigt er passeret i Anledning af Loven af 19de Februar 1861 vil da blive tilstillet et saadant Udvalg, for at det kan faae en Forestilling om de Vanskeligheder, Ministeriet har at kæmpe med for at gennemføre Lovens Bestemmelser. Jeg tilstaaer, at jeg ikke ganske har opfattet § 3 paa samme Maade som den sidste ærede Taler. Hensigten med denne Bestemmelse er kun at træffe den sidste Pasus i § 33, nemlig om Syn over fortrinlig vigtige Kirker, f. Ex. Domkirker; thi det er kun over dem, at der kan siges at blive afholdt Syn efter Foranstaltning af Ministeriet for Kirke- og Underviisningsvæsenet; men da den ærede Landstingsmand nu har forstaaet det anderledes, er der Rimelighed for, at Paragraffen ogsaa af Andre vil kunne forstaaes saaledes, og det vil derfor være ønskeligt, at den modtager nogen Ændring i den Henseende. Der er kun tænkt paa de Kirker, over hvilke Ministeriet bestemmer særligt Syn afholdt, og Udgifterne hertil vilde kun udgjøre en Sum af 5—600 Rd.; men heller ikke for disses Vedkommende finder jeg Anledning til at føre Udgifter over paa Statskassen. De andre Tilfælde vilde i Reglen ikke have stor Betydning, og der mener jeg, at det maa have sit Forblivende ved Loven.

Forfaavidt der er Tale om at bevilge en betydelig Sum, kan jeg ikke lægge den samme Bøgt derpaa, som den sidste ærede Taler gjorde; thi der er jo her kun Tale om et Laan. Ogsaa nu maa Ministeriet laane sine Penge ud — det var ønskeligt, om man kunde laane mange Penge ud — og det er saaledes kun en Be-